

НАЙВЫШЭЙШЫ КЛОПАТ ПАРТЫ

КАМУНІЗМ — РЕАЛЬНАСЦЬ

Даклад М. С. Хрушчова на сесіі Вярхоўнага Савета СССР аб мерапрыемствах па выкананні Праграмы КПСС у галіне павышэння дабрабыту народа. Закон, прыняты сесіяй, гавораць яшчэ аб адным вялікім кроку наперад нашага грамадства. Калі няўхільна паліпшаюцца матэрыяльныя ўмовы кожнай працоўнай сям'і, тады камунізм пачынае быць канкрэтна адчуваемым, робіцца жывой явай, жывой реальнасцю.

Правільна сказаў М. С. Хрушчоў, што стварэнне ў маштабах дзяржавы адзінай сістэмы пенсійнага забеспячэння калгаснікаў з'яўляецца справай аграмаднай гістарычнай важнасці.

І яшчэ воль аб чым думаць, калі асэнсуюеш Закон аб пенсіях, дапаможа калгаснікам. З пустага, як кажуць, не нальвае. Толькі ўмацаванне і рост калгаснага гаспадарства, павелічэнне грамадскіх фондаў даюць магчымасць правесці ў жыццё гэтыя гістарычныя мерапрыемствы, увесці сістэму сацыяльнага забеспячэння для калгаснікаў. Праца дала чалавеку права на шчасце і дабрабыт.

Рады мы ўсе і Закон аб павышэнні заробатнай платы работнікаў асветы, аховы здароўя, жылля-камунальнага гаспадарства, гандлю, грамадскага харчавання і іншых галін народнага гаспадарства, неспрэчна абслугоўваючых насельніцтва. Рады таму, што гэта зноў такі сведчыць аб уздыме сацыялістычнай эканомікі, аб нашай сіле, нашым росце.

Паліпшэнне быту працоўных у маштабе краіны мае і вялікае палітычнае значэнне. Людзі, прыгнечаныя капіталізмам, зацемяненыя антыкамуністычнай прапагандай, маюць яшчэ адну магчымасць пераканацца ў перавагах нашага ладу жыцця, у тым, што камунізм будзеца для шчасця чалавецтва.

Піліп ПЕСТРАК, пісьменнік.

РАСЦЕ ДАБРАБЫТ—УЗБАГАЧАЕЦЦА ДУХОУНЫ СВЕТА

Галоўны клопат нашай роднай Камуністычнай партыі—гэта клопат аб працоўных людзях, аб іх дабрабыце. У гэтым яшчэ раз пераконвае кожнага работца чацвёртая сесія Вярхоўнага Савета СССР шостага склікання.

Уражанне ад даклада таварыша М. С. Хрушчова—вялікае, хваляючае.

Няма сарца, якое не адгукнулася б на бацькоўскія клопаты партыі і Савецкага ўрада аб савецкім чалавеку.

Завалася б, на першы погляд, пастаўленыя на сесіі пытанні не датычаць нас, мастакоў. Але так можа здацца толькі павярхоўнаму воку.

Возьмем, напрыклад, настаўнікаў. Мы ж з імі складем адзін атрад у настаўніцка-і мастакоў адна «звышзадача»—выхоўваць ак-

тыўнага будаўніка камунізму. Таму вельмі радасна, што нашы налегі, з якімі мы працуем плычо ў плячо, атрымаюць цвёрды асяродок больш шырокай магчымасці для павышэння якасці сваёй работы. Бо паліпшаецца іх дабрабыт. А гэта ў сваю чаргу стварае дадатковыя магчымасці працаваць над сабой, павышаць сваю кваліфікацыю, набываць вопыт у працы.

Для ўсіх—і настаўнікаў, і медработнікаў, і калгаснікаў, і іншых савецкіх людзей—ажыццёвае развіццё сесіі створыць дадатковыя магчымасці для культурынага адпачынку, для ўзбагачэння свайго духоўнага свету. А апошняе нам, мастакам, вельмі радасна. Бо наша праца стане для іх яшчэ больш патрэбнай.

Віктар ГРАМЫКА, адказны сакратар прэўлення Саюза мастакоў БССР.

— Гэтая вестка радасная і для вас і для мяне,—знаёмчы членаў калгаса імя Кірава Мінскага раёна Філата Якаўлевіча Ламану і Веняціна Тарасавіча Яўшчыка з рашэннямі сесіі Вярхоўнага Савета СССР, гавораць Ларыса Аляксееўна Пухава, медыстра Пяцёўшчынскай уацкавай балніцы. Згодна прынятай сесіяй Законам, гэтыя калгаснікі атрымаюць права на пенсію, якую яны заслужылі стараннай працай у сваім калгасе, а Ларыса Аляксееўна будзе атрымліваць большую зарплату.

Фота Ул. КРУКА.

ПАДТРЫМЛІВАЕМ!

У гэтыя дні ўсе савецкія людзі ўважліва чытаюць і вывучаюць даклад М. С. Хрушчова на сесіі Вярхоўнага Савета СССР «Аб мерах па выкананні Праграмы КПСС у галіне павышэння дабрабыту народа і іншых матэрыялах сесіі». Кожны радок гэтых дакументаў сведчыць аб мірных планах нашага ўрада, прасякнуты настолькі клопатамі аб тым, каб шырока працоўныя масы жылі яшчэ лепш.

Гэта не першы крок нашай партыі і ўрада, накіраваны на павышэнне дабрабыту народа. Мы ходзім і любімся нашай цудоўнай сталіцай—Мінскам, нашымі адноўленымі гарадамі і сёламі. А колькі пабудавана новых шматпавярховых жылых дамоў з усімі выгодамі, у якіх сёння жывуць і радуецца рабочы і служачы, вучоны і мастак. Колькі новых кінатэатраў, бібліятэк і клубуў адкрыта за пастэраваны час! Зайдзіце сёння ў магазін—і ваш погляд парадуюць паліцы, на якіх вялікі выбар тавараў шырокага ўжытку. А скарочаны рабочы дзень... Ды ўсёго не пералічыш, што ўжо зроблена, каб лепш жылося працоўнаму чалавеку ў нашай краіне.

Сёння зноў прапануецца шырока праграма далейшага павышэння дабрабыту народа. Састарэлыя калгаснікі, якія сумленна працавалі ўсё сваё жыццё, будучы забяспечаны пенсіямі. А як не радавацца за работнікаў народнай асветы і аховы здароўя, якія сёння адчуваюць у сваім асабістым бюджэце значную дапамогу. На чарзе новая група працоўных, якім у бліжэйшы час будзе таксама павышана заробатная плата. Гэта—работнікі грамадскага харчавання і службы быту, вайсковыя работнікі культуры і асветы і інш.

Хочацца ў заключэнне сказаць адно: горача падтрымлівае рашэнні партыі і ўрада!

Ніна ВАТАЦЫ, заслужаны дзеяч культуры БССР.

ДЗЯКУЙ!

Хвалююць шчырыя, працудлыя словы Мікіты Сяргеевіча Хрушчова ў адрас тых, каму выпаў гонар выхоўваць маладое пакаленне, адкрываць яму шляхы ведаў. Рашэнні чацвёртай сесіі Вярхоўнага Савета СССР яшчэ раз гавораць пра ўсенародную пашану і павагу да настаўніка, сведчаць, што ён у нашай краіне пастаўлен на такую вышнюю, на якой не стаў ніколі ў гісторыі чалавецтва.

Радасна за сваіх малодшых налег, настаўнікаў пачатковых класаў. Некаторы час я працавала ў гэтых класах і ведаю, што тут, у пачатку выхавання чалавек, аднастаўніцка патрабуюцца асаблівыя намаганні, асаблівае ўменне. Добра, што іх праца прыраўнена да працы настаўніка старэйшых класаў.

Хочацца сказаць вялікае дзякуй партыі за высокую ацэнку нашай работы. Новае праўленне клопатаў аб нас, савецкіх настаўнікаў, абавязвае нас яшчэ лепш, больш старанна і адвава выконваць свой ганаровы абавязак перад дзяржавай, перад грамадствам.

Аляксандра СУМКІНА, выкладчыца мовы і літаратуры Сямашчынскай 8-гадовай школы Лідскага раёна.

А. ЦЯРЛЮКЕВІЧ. (Барысаў). У дні навікулі. (З Рэспубліканскай мастацкай фотавыстаўкі «Сям'я года ў дзеянні».)

РАДКІ З ПІСЬМАЎ

На Украіне вёска Чырвоная Слабада Светлагорскага раёна стаіць паміж двума славянскімі дамамі. Вечарамі і ў выхадныя дні сюды заходзяць маладыя зябры, мисцовыя інтэлігенцыя. Гаспадар Пятро Іосіфавіч Гурановіч ветліва сустракае гасцей.

Чым прывабіла гэты дом людзей, што тут цікавага, карыснага? Пятро Іосіфавіч—самодзейны мастак-пейзажыст. У яго доме дзесяці рэпродуцыі твораў вядомых мастакоў, арыгінальныя нарысы, пейзажы. Сельскі мастак любіць свай родны край і імяніцца на палатне перадаць прыгажосць прыроды Палесся.

І. ГУРЭВІЧ.

У фазе Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна арганізавана выстаўка кніг і брашуры. Яны расказваюць аб асяродку і рашэннях ХХІІ з'езду КПСС. Сярод іх брашуры «Кітайскія адноўленыя краіны», «Рабочы клас Беларусі ССР у пасляваенныя гады», «На шляху вялікага ўздыму», «Намес-

мол Беларусі ў сям'я годзе» і інш.

Г. ЧАСЛАУСКАЯ.

У Тураўскім раённым Доме культуры адбыўся вечар «Гэтых дзён не змоўгне слава». У ім прынялі ўдзел былыя вайны-партызаны, удзельнікі Вялікай Айчыннай вайны.

Я. АЛЬБЕРСОН.

З вясільным поспехам прайшла ў Гомелі канцэрт Дзяржаўнага сімфанічнага аркестра БССР. Побач з творамі С. Пракоў'ева, Р. Тішары, А. Ханатурава гасці пазнамілі слухачоў з творамі беларускіх кампазітараў. Упершыню прачулі ў Гомелі «Урачыстая увертюра» Д. Смольскага, канцэрт для скрыпкі з аркестрам Д. Камісінскага (скрыпка Ю. Гершкоўніч), дзве тапчавальныя сюіты з балета Г. Вагнера «Пастэраўная нявеста», сімфанічны пама У. Алябуміна «Партызанскія олы».

У канцэртах прынялі ўдзел саліст Беларускай філармоніі Д. Зуборыч.

Д. ІСАКАУ.

Група студэнтаў IV курса мастацка-графічнага факультэта Віцебскага педагагічнага інстытута іадаўна пабывала на летняй прыцяжы ў калгасе «Ленінскі шлях» Гарадоўскага вытворчага ўпраўлення.

Маладыя мастакі напісалі ў калгасе няла 100 пейзажаў, зрабілі шмат замалёваў з натуры, партрэтаў лепшых людзей—трактарыстаў, даяраў, самбійнераў і іншых перадавікоў сельскагаспадарчай вытворчасці, адкрытых ад партыі, час студэнтаў афармлілі калгасны клуб. Для сцэны напісалі вялікі партэрт Ул. І. Леніна, зрабілі Дошчу гонару, выпусцілі насконную газету, напісалі лозунгі і транспаранты.

Агітатар клубу калгаса «Чырвоны партызан» К. Шарашавец знаёміць з формай і метадамі прапаганды во-

КАЛГАСНАМУ КЛУБУ

Плакаты адкрываюцца артыкуламі дырэктара Шарашовскага пяскавога Дома культуры І. Бакуменкі. Аўтар расказвае пра арганізацыю культуры ў калгасе, аб рабоце аграмічнага гуртка і інш.

Агітатар клубу калгаса «Чырвоны партызан» К. Шарашавец знаёміць з формай і метадамі прапаганды во-

ПРАВА І АБАВЯЗАК

Ці натуральна тое, што са зменамі мастацкага кіравання ў тэатры, як правіла, адбываюцца і змены ў трупі? Так, натуральна. І само рашэнне артыстаў Георгія Дубава і Тамары Шашкінай пакінуць Гродзенскі абласны драматычны тэатр і пераехаць у Віцебск, у Тэатр імя Якуба Коласа, дае зараз галоўным рэжысерам працу І. Папоў, бадай, нікога ў калектыве не здавіла. Усе ведалі, што першыя іх крокі на прафесійнальнай сцэне рабіліся пад бацькоўскім наглядам І. Папова, што з ім у іх творчым жыцці звязана шмат добрага і што іх вабіць да яго тое ўзаемаўзаўважэнне, якое заўсёды — лепшая зарука далейшых прафесійнальных пошукаў і росту. З новым галоўным рэжысерам Гродзенскага тэатра ў Георгія і Тамары, як яны самі кажуць, такога ўзаемаўзаўважэння не было.

Яны абое падалі заявы аб звальненні. Па нашаму заканадаўству тэатр павінен задоволіць іх просьбу праз два тыдні. Г. Дубаў і Т. Шашкіна гэта ведалі. І — патрабавалі.

Тэатр збіраўся на гастролі — у Бабруйск, Магілёў, а потым — Мінск. Іх папрасілі адзіраць хаця б спектаклі ў першым горадзе — Бабруйску, каб за гэты час зрабіць акцёрскія змены на ролі, якія выконваліся імі. Яны згадзіліся. А потым паабсалі, што застануцца ў калектыве на ўвесь час гастролі. І раптам — кінулі ўсё, паехалі ў Віцебск, не атрымаўшы ні рэзкіх, ні дакументаў. З Віцебска звянілі ў Магілёў і абавязав пастаўкі. Дырэкцыя тэатра спачатку прыняла іх прапанову, а потым калектыву на сваім складзе прагаласавалі за іх звальненне і адмовіліся ад іх паслуг. А ў рэдакцыю нашай газеты прыйшло пісьмо ад калектыву. Пісьмо, у якім з абурэннем гаворыцца пра непрыстойны паводзіны Г. Дубава і Т. Шашкінай, пра іх непавагу да тэатра, пра цяжкае становішча, у якое трапілі калектыву з-за іх раптоўнага ад'езду.

Ці мелі права Г. Дубаў і Т. Шашкіна на такі ўчынак?

Кожны, хто знаёмы з жыццём тэатра, адкажа, што не мелі. Хаця, з юрыдычнага пункту гледжання, яны фармальна нічога злачыннага не зрабілі: пасля заяў мінула больш двух тыдняў.

Закон — на іх баку. Закон, які дае ім права... Але ж у нашым грамадстве існуюць, акрамя юрыдычных, і маральныя законы. А ў тэатры ёсць яшчэ і свой, прафесійны кодэкс. Пра яго пісаў калісьці К. С. Станіслаўскі. Георгію з Тамарай вядомы, напэўна, такія словы: «Складанасці і адказнасць тэатральнай справы значна павышаныя дзё ўсіх дзевяноў».

АДРАСАВАНА РАБОТНІКУ КУЛЬТУРЫ

«Рашэнні снежанскага і лютаўскага пленумаў ЦК КПСС — у жыццё!» — пад такой рубрыкай Рэспубліканскі метадычны кабінет культуры-асветнай работы і Упраўленне культуры Брэсцкага сельскага аб'яўчанаго выпусцілі ў свет плакат «Шнодрай хіміі—зеляны саветарфор!», прысвечаныя рабоце ўстаноў культуры Пружанскага раёна ў час пераклічкі сельскіх клубоў.

Плакаты адкрываюцца артыкуламі дырэктара Шарашовскага пяскавога Дома культуры І. Бакуменкі. Аўтар расказвае пра арганізацыю культуры ў калгасе, аб рабоце аграмічнага гуртка і інш.

Агітатар клубу калгаса «Чырвоны партызан» К. Шарашавец знаёміць з формай і метадамі прапаганды во-

тэатра спецыяльную праграму, прысвечаную прапагандае хімічных ведаў. Канцэрт атрымаў называўшы ішківа. І. Бакуменка расказвае і пра «вокіны сатыры», якія агітбрыгада часта паказвае ў сваіх канцэртах.

Плакаты змяшчае звесткі з дзеянняў работнікаў Смялянскага сельскага клуба І. Быхоўскага і бібліятэкаркі Т. Амільянчук. Запісы гавораць аб шматграннай дзейнасці ўстаноў культуры і яе актывістаў у дні пераклічкі сельскіх клубоў. Размова ідзе аб тэматычных вечарах, гутарках, аб рабоце аграмічнага гуртка і інш.

Агітатар клубу калгаса «Чырвоны партызан» К. Шарашавец знаёміць з формай і метадамі прапаганды во-

плу лепшых жылёвадоў сельскагаспадарчай аршэлі. Аб рабоце чырвоная кутка калгаса «Новая крыніца» расказваюць загадчык Крыніцкага сельскага клуба М. Тарасевіч і загадчык Беладэскай бібліятэкі Л. Кішкайла. Шкавае тэма гаворкі ў сакратара партарганізацыі Брэсцкай абласной вопытнай станцыі Л. Ломаўшэва і дырэктара Пружанскага сельскагаспадарчага тэхнікума І. Касова. Яны расказваюць, як работнікі ўстаноў культуры памагаюць калгаснікам і рабочым саўгасам вывучаць асновы аграміі.

Амаль да кожнага артыкула плакат дае фотаздымкі, якія як бы дапаўняюць сказанае аўтарам.

А. ПЯТРЭНКА.

НА ЗЯМЛІ СМАЛЕНСКОЙ

Дні Беларускай літаратуры ў Расійскай Федэрацыі працягваюцца. Як мы ведаем, ужо другая група нашых літаратараў у складзе Пятра Глебі, Івана Грамовіча, Сяргея Грахоўскага, Максіма Лужаніна, Аляксея Пысіна, Адама Русака, Тараса Хадкевіча знаёміцца са Смаленскай. Наш карэспандэнт звярнуўся па тэлефоне ў рэдакцыю смаленскай газеты «Рабочы путь» з просьбай расказаць аб сустрэчах беларускіх пісьменнікаў на смаленскай зямлі. Супрацоўнік рэдакцыі Б. Гільдзюкоў паведаваў:

— Правёўшы дзень у Смаленску, беларускі пісьменнік, падзяліўшыся на дзве групы, выехалі ў рэальныя вобласці. Адна група ў складзе Пятра Глебі, Тараса Хадкевіча і Адама Русака пабывала ў прыгарадных саўгасе «Талашкі-

на». Тут у сельскім клубе адбыўся літаратурны вечар. Рабочыя, вясковая інтэлігенцыя, школьнікі старэйшых класаў з вялікай увагай слухалі выступленні гасцей-пісьменнікаў з братаў Беларусі, шчыра дзякавалі за цікавыя, моцныя і ўсім зразумелыя беларускія мастацкія словы. Гасці наведлі таксама піянерскі лагер гэтага ж саўгаса, дзе іх горача — песнямі і кветкамі — віталі дзеці. Беларускі пісьменнік з вялікай цікавасцю аглядаў славуты «Церамок» у Фленаве, выдатны росніск яго лакоў, выкананы лепшымі рускімі жыліцтвамі. Там, у Фленаве, гасці ўсклалі вянкі на магілы савецкіх воінаў, якія загінулі ў гады Вялікай Айчыннай вайны. Пятро Глебі, Адам Русак і Тарас Хадкевіч пабывалі таксама ў Пачынкаўскім і Рослаўскім раёнах.

Другая група беларускіх пісьменнікаў—Іван Грамовіч, Аляксей Пысін, Максім Лужанін і Сяргей Грахоўскі—наведла Гжэцк,

рэдакцыю першага касманаўта Юрыя Гагарына.

З Гжэцка беларускія гасці, а таксама рускія паэты Сяргей Арлоў, Ілья Фрэнкель, Іосіф Васілеўскі выехалі ў Вязьму. У гэтым старадаўнім рускім горадзе адбылася надзвычай цікавая сустрэчка беларускіх пісьменнікаў з гарадской інтэлігенцыяй. Усхваляваным было выступленне Івана Грамовіча: у гады вайны ён ваяваў пад Вязьмай, удзельнічаў у вызваленні горада ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

Увора беларускія гасці вярнуліся ў Смаленск. Уздзякныя наведлі прадпрыемствы горада, сустрэліся з работнікамі партыйна-савецкіх устаноў. А ўвечары смаленскі цэпразвішчальны завод і іншыя прамысловыя аб'екты ўражвалі ўсхваляванасцю, драматызмам. З захваленнем працаваў ён над афармленнем оперы А. Багатырова «У пущах Палесся». Сотні эцюдаў, навідаў, замалёвак зрабіў мастак у час паездкі на Палесся; перш чым узяцца за экраны. Ён адчуў і зразумеў своеаса-

МАЛАДОСЦЬ АДЧУВАННЯ СВЕТА

Народнаму мастаку БССР Сяргею Шпілавічу Нікалаеву споўнілася 75 гадоў. На працягу многіх год яго творчасць была непарушна звязана з Беларускай тэатрам оперы і балета, дзе ён актыўна ўдзельнічаў у пастаўках і цэлага рада музычных спектакляў.

На сцэну нашага опернага тэатра С. Нікалаев прынес вялікую культуру жывапіснага афармлення. Тэатру гадзі асабліва былі патрэбны мастак, які не толькі меў бы непарушнае творчае аблічча, але і быў бы педагогам, здольным бачыць нацыянальна-своеасаблівае маладога беларускага опернага і балетнага мастацтва. Імяна такім мастаком аказаўся С. Нікалаев.

У самы першы год працы ў беларускім тэатры ён дасягнуў значнага поспеху. Яго дэнарацыі да спектакля «Царская нявеста» ўражвалі ўсхваляванасцю, драматызмам. З захваленнем працаваў ён над афармленнем оперы А. Багатырова «У пущах Палесся». Сотні эцюдаў, навідаў, замалёвак зрабіў мастак у час паездкі на Палесся; перш чым узяцца за экраны. Ён адчуў і зразумеў своеаса-

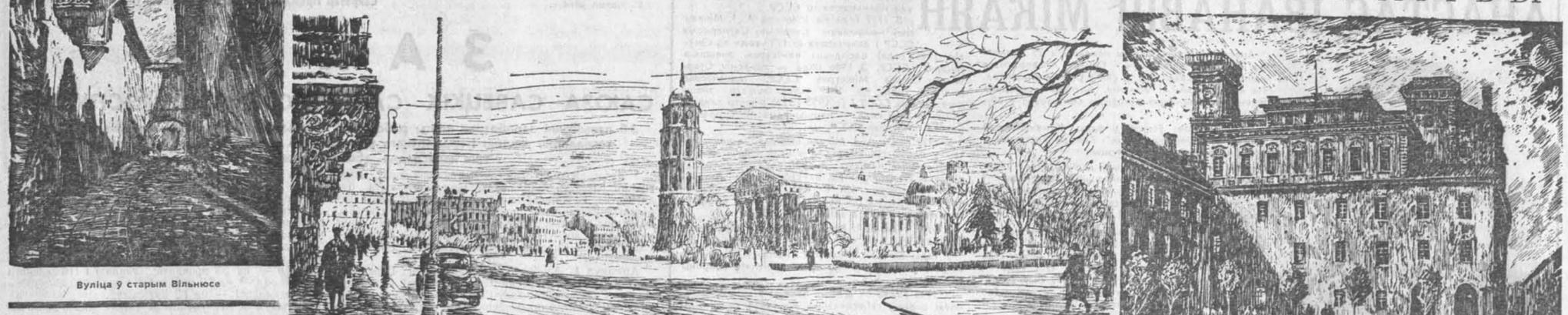

С. Нікалаеву вухаваў шэраг беларускіх тэатральных мастакоў. Сярод яго вучняў — заслужаны дзеяч мастацтва П. Масленіаў, М. Біліч, В. Кульвановіч, І. Пешкур.

І сёння, у свае семдзесят пяць гадоў, С. Нікалаев ішла багата пейзажаў, часта сустракаецца з маладымі мастакамі, прымае ўдзел у абмеркаванні выставак. Творчасць... Без яе мастак не ўзяў свайго жыцця.

Пятро КАРНАЧ.

З БЛАНКОТА МАСТАКА ВІЛЬНЮС—СТАЛІЦА БРАТНІЙ ЛІТВЫ

Вуліца ў старым Вільнюсе

Плошча Гедыміна

Дзяржаўны ўніверсітэт

Малюнік І. МІДЗВЕДЗЕВА.

ШАЛОПІСЫ

Патрыся БРОЖКА СЛАВА

Не раздае дарма дары,
Яна над хвівай галавою
Вянок з праменняў не гарыць.

СОНЦА

Зямля ўсю ноч бяскова спапа —
У цемраці і ў тумане,
А сонца раніцай устала
І свет замяліла на вачах.
Спацатку ўспыхнула, што
Ды, асвятліўшы берагі,
Аж засмяяўшыся над рэчкай,
Пайшло на поле, на лугі...
Відно, ў яго мільён патрэбаў,

Бо не спынялася нідзе,
Але з сэрэдзіны ўжо неба
Гладзела — праца як ідзе.

А як ідзе ў людзей спараных,
Як у мурашак, як у пчол...
І задаволене, паўна,
Пайшло кіліцца зноў на дол.
Крынуў бод борам пастаяла,
Крынулася ялі густых,
Апошні раз пафарбавала...
І знікла ў хвалях баравых.

ПОЛЫМЯ БЕЛАРУСЬ МАЛАДОСЦЬ

Гэтая старонка мае на мэце пазнаёміць чытачоў нашай газеты з некаторымі літаратурнымі творамі, што друкуюцца ў ліпенскіх «Полымі» і «Беларусь» і «Маладосці». Вершы Патрыся Брожкі ўзяты з карэктурных лістоў часопіса «Беларусь», верш Сяргея Грахоўскага — з «Полымя», апаэзія Анатоль Вярцінскага, верш Артура Вольскага, гумарэска Эдуарда Ярашэвіча — з «Маладосці».

Ліпенскія нумары нашых літаратурна-мастацкіх часопісаў прыдурду да чытачоў праз некалькі дзён. У іх, акрамя надрукаваных на гэтай старонцы твораў, можна будзе прачытаць наступныя матэрыялы.

«Полымя». Акрамя названых ужо вершаў С. Грахоўскага, у часопісе друкуюцца закінчаныя аповесці Р. Сабаленкі «Незамужняя ўдэва», закінчаныя пазмы А. Русеўскага «Яго вялікасьці», апаэзія польскага пісьменніка Г. Марцінака «Які я стаў пісьменнікам» і падборка вершаў польскіх паэтаў у перакладзе М. Танка. У раздзеле «Успаміны, дабнікі, дакументы» змешчаны ўспаміны генерал-маёра ў запасе М. Аляксеева «Яны вызвалілі Беларусь». Раздзел нарысаў прадстаўлены нарысам «Людзі, ён любіў вас!» К. Цітова пра маладога паэта і журналіста І. Данісенку. Крытыка і літаратурнаадукацыйныя артыкулы М. Луканіна «Плошкі будучыні», які прысвечаны некаторым пытанням творчай практыкі К. Чорнага, і другі артыкул — «Слова і стыль» Р. Шкрабы. Артыкулы А. Клішчо «Пра лямантухачы і «лемантухачы» часопіс распачынае гаворку пра культуру Беларускай мовы. Змяшчае часопіс артыкул А. Семановіча «Ля вытокаў беларускай савецкай драматургіі». У раздзеле «Бібліяграфія» друкуюцца рэцэнзіі В. Быкава на аповесць А. Асіпенкі «Абшчэты кут», С. Варановіча — на кнігу «400 гадоў рускага друкарства. 1564—1964», а таксама некалькі кароткіх рэцэнзіяў.

«Беларусь». Адкрываеце нумар перадавым артыкулам, прысвечаным 20-гадоваму юбілею Беларускай мовы. З літаратурна-мастацкіх матэрыялаў часопіс змяшчае вершы Р. Няхва, А. Шабана, Я. Крупенкі, А. Астрэйкі, А. Дзержынскага, Р. Барадулкіна, І. Калеснікі, Г. Кляўко, верш П. Неруды ў перакладзе Р. Барадулкіна, апаэзію А. Савіцкага «Зялёнае поле», закінчаны дакументальны аповесць Г. Тэдзішвіля і падборку гумарэсак польскіх пісьменнікаў. Шмат у часопісе, як звычайна, нарысаў, артыкулаў, замалювак, пазнаваўчых матэрыялаў. Сярод іх — артыкул інжынера Э. Яновіча пра Салігорск «Горад маладосці», нарыс М. Гроднева пра старошчына калгаса «Наперад» былыхаўскага вытворчага ўпраўлення І. Таранова, рэпартаж М. Бурга з Салігорскага аўтабуса, успаміны падпалкоўніка А. Белашэва «Ад Дняпра да Шпрэ» і Героя Савецкага Саюза І. Захарова «Людзі вогненнай зямлі і іншы». У раздзеле «Новыя кнігі» — кароткія рэцэнзіі на зборнік П. Прыходзькі «Вішнёвы агонь», «Случкі пояс» А. Астрэйкі, на кнігу «Атлі ў родных лясах» Я. Акушэвіча, «Кароткі літаратурна-мастацкі зборнік» А. Макаравіча. «Маладосць». Як звычайна, часопіс шырока знаёміць чытача з творчасцю маладых літаратараў. Ён змяшчае вялікую падборку вершаў А. Вольскага і М. Кусанкова, два вершы Я. Крупенкі, верш В. Ракава, а з прозы — апаэзію Б. Сакані і аповесць Л. Гаўрыліна. Надрукаваны таксама верш М. Машеры. У раздзеле «На арбіту камунізму» змешчаны лірычны рэпартаж В. Говара «Мой горад», прысвечаны Мінску. Пад рубрыкай «Галасы ўдарных будоўляў» друкуюцца кароткія рэпартажы з Наваполацка, Гродна, Светлагорска, Гомеля, Салігорска. Дзесяцігадоваму юбілею Беларускай мовы прысвечаны нарыс С. Кукарава «Клічэўская зона», а таксама падборка матэрыялаў пад агульнай рубрыкай «Гэтых дзён не змоўне слова». І. Ралько ў раздзеле «Размова пра майстэрства» выступае з артыкулам «Гэтыя вершы, час». Пра збор твораў Яні Купалы, ажыццяўлены Інстытутам літаратуры імя БССР, пішуць А. Асакі і Я. Жыдовіч. Есць у часопісе «Датэка» «Маладосць», а таксама раздзелы «Старыя і фінішы», «Шлахты», «Усмешкі маладосці».

Анатоль ВЯРЦІНСКІ

— Але, зараз жыць.
Прыхаду адцаўчыць да бацькоў.
Гляджу на незнаёмца,
І шэста ледзь-ледзь
улоўнае ў рыхах яго
гаворы пачынае лару
шчыльціць. Каго ён
мне напамінае? Ці не
бачыліся мы калі-не-
будзь з ім?
— А як, прабачце,
вас заўваж? — пытае
меліяратар.
— Я называю імя.
— Я чамусьці так і
падумаў, як убачыў
нас на двары, — заківаў
ён радасна галавою. — Чамусьці
так і падумаў. Увогуле я вас не
пазнаў бы, калі б сустрэў
дзе-небудзь у іншым месцы,
а не ў вёсцы. Вы ж тады яшчэ
хлалечылі былі...
— Я напружана памяць, з глыбіні
яе ўспамінаю штосці даўняе,
амаль забытае.
— Я да вайны быў у вашай вёсцы.
Канаву мы напалі. Не так,
нашэ, як цяпер, а ўручню... За-
ходзіў да вас, вась у гэтую самую
хату. З вамі сабаста сівраваў.
Поміне, вучыў вас прасціць ра-
быць? Хаця вы тады яшчэ хлалечы-
лі былі...
— Так яго і ёсць, — гэта той самы
грабар Аляксей! Той самы дзядзь-
ка Лёша!
— Помню! Як жа не ўспомі-
ніць! — усклікаю я. — Вось ды
сустрэча! Праз столькі год... Зна-
чыць, вы жылі ў здаровы, — я
ўсё яшчэ не веру сваім вачам. —
А мы ўжо неак думалі... Заходзі-
це ў хату, дзядзька Аляксей. Пра-
бачце, як вас па бацьку? Паўла-
віч? Заходзьце, Аляксей Паўлавіч,
заходзьце!
Паўнушы размову, прыходзіць
маці.
— Паглядзі, мама, хто да нас
прышоў! — гаворы я.
— Маці смеецца:
— Аляксей заходзіў ўжо да нас.
Як толькі прыходзіў ў вёску. Я
хацела табе сказаць ды забылася.
Ну дык ідзе пагаварыце.
— Так, нам і сапраўды трэба па-
гаварыць, трэба сё-тое ўспомі-
ніць...
2.
Пачалася гэтая гісторыя яшчэ
да вайны.
Па суседзтву з нам, праз агарод,
жыў удавец Антон Гарнак са
свайей адзінай дачкой Кацяй —
чарнявай прыгожай дзюччынай.
Назвалі, што Каця пайшла ўся ў
маці, якая некалі славилася свайей
прыгажосцю. Магчыма, гэта і так.
На жаль, я не ведаў Кацінай маці,
— яна памерла, калі я быў зусім
малы. Я толькі бачыў яе фата-
графію, што вясела ў Гарнака,
яшчэ чуў расказ аб тым, як яна
выходзіла замуж.
У вёсцы расказвалі, што Антон
Гарнак быў з багатай сям'і, і
бацька забараняў яму жаніцца з
прыгожай, але вельмі беднай Ма-
рынай. Антон не паслухаў бацьку
адзіночна ноччу ён забраў
і Марыну. І яны з'ехалі ў вёскавую
куля. Вярнуліся яны ў родную
вёску толькі праз некалькі год. У
яго ўжо была маленькая чарнявая
Каця, якая смешна расказвала
ўсім, што ў яе адзін дзед добра,
а другі — дрэнны...
Дык вось гэтая Каця і была ма-
ёй суседкай. І не проста сусед-
кай. У нашым доме яна была сва-
іма чалавекам. Мая маці некалі ся-
бравала з Антонхай. Любіла, як
дачку, і Кацю, зваў яе, памятаю,
ласкава: «Кацюшка».
Не было такога дня, каб Каця не
зайшла да нас. У нас былі жорны,
і яна прыходзіла малоць. (Таму
то-небудзь з нашых маці ці цёт-
ка Аля, пасаблялі Каці круціць
ціжкі камені). У маці былі і сіга,
і гарка, і яшчэ то-сёе, без чаго
распадня не можа абцяпіцца.
Каці зноў-такі даводзілася бегаць
да нас. Спіш, бывала, і чую
сэрцё сон, як у праднім пакоі
ўжо шабечна сваймі званіком го-
лавіць суседка. Уставала яна, як
ўсё вясковая гаспадыня, вельмі ра-
на. І на гэтай маці казала не
рас: «Сусусціла ўжо, рання
штучка? Ты ж яшчэ зусім мала-
на танцы. Надыйшла субота, і пайшлі мы з
Антонхай у Дом культуры. Ручкі і нішкі
староша трываць. Плываць мы не незна-
ром нікога не штурхаю. Нават сяміюся ці-
хенька — а то ж, бывала, так зарагачу,
што ўсе ад мяне ўцікаюцца».
І бачу нарэшце: прыйшла мая знаёмая
незнаёмка. Прышла з Тамарай, таксама
выхаванай школьнай інтэрната. І яны
ліны траціць, бачу, нельга: многія ўжо
зауважылі новенькую. Раней бывала так:
стаіць хлопец іх дзюччыны, а я лям лям
па плычы і вачыма на дзверы паказваю.
Цяпер Антонка і сказаў:
— Усю магчымую ўвагу — Тамары.
І рушылі наперад. Падыходзім, вітаемся.
Узніла вочы дзюччыны, ласнапа на нас, усміх-
нулася. Гавары ён:
— Давольце запрапіса на першы танец.
Калі ласка, — адказала, і на другі прад-
— Дзюччына ажно на галаву нізкіяцца
за мяне. Адны вочы бачу, доўгія, чорныя.
Думаю, што ж рабіць? Гаварыць трэба. А з
чаго лачыцца? Самае лепшае — спытаць,
як яе зваць.
Раней незнаёмым я гаварыў: «Мадна-
золь, ваша імя?» Ажно мурашы па спіне
прабеглі: што, каб ніякаясь такоя з дзю-
чка сарвалася?
Пытаю:
— Калі ласка, скажыце, як вас завуць?
— Вельмі прымна. А мяне Аляксандр.
Прасей — Саша. — І пытаю зноў: — Пра-
бачце, магчыма, гэта сапраўды. Ян вам пра-
чынуца?
— З добрымі людзьмі доора і працаваць.
І замоўліў мя. Зноў апусціліся вочы,
скавалі вочы.
«Дзе ты, розум мой?» — крычы сабе ў
думках. Трэба ж размаўляць і знаёмай
— проста-тэні, вяртаваліся пытанне:
— Скажыце, калі ласка, як вам пада-
баецца наш маленкі гародок?
І зноў бачу яго, голас чую:
— Хароны ваш гародок. Падабаецца
мяне. Я і людзі.
Падумаў сам сабе: «Можа і я срод тых
людзей, якія падабаюцца? Асцрожна па-
біраючы словы, пачаў расказваць пра наш
гародок усё, чаго яна яшчэ не магла па-
на, ведаць. Слухаў я ўважліва, і кірасмоў-
ства мае расло. Ды на табе! — танец
скончыўся».

Апаэзія

1.
Вечарэе. Чытаць ужо цемнава-
та. Загортаю кнігу і выходжу на
вуліцу.
— Далёка ж не адыходзеся, —
гаворыць услед маці. — Зары
прыходзіць каровы — будзець шчы-
спрадаю.
— Добра, мама, — усміхаюся
я. Калі я прыязджаю дадому, яна
толькі і думае аб тым, каб напашці
мяне свежым малаком. Маці, маці...
Вёску ахтвае вечаровае шыня-
ні — верны спадарожнік сутоні.
Але што гэта? Па вуліцы ідзе
цэлы гурт моладзі! — з баямам,
з песняй. Сакватныя хлалечыя га-
ласы спяваюць:
А ну, космонавт, логіхонечку
— Гэта, сынок, меліяратары
прыходзілі да нас, — адказвае яна.
Будуць асуджаны Чорную граць.
Жывуць у вёсцы, у каго — адзін,
у каго — двое... Дык ты ж не ідзі
на сало, вось-вось каровы павіны
прысціць, зноў напамінае яна,
ідучы на агарод.
— Добра, мама, не паду.
Хлопцы з баямам спыніліся на
супраць хаты майго дзядзькі. Або
вырашаюць, што рабіць далей, або
чакваю некага. А ў гэты час ад
судэна выйшла двое незнаёмых
мужчын. Здагадваюся, што гэта
таксама меліяратары. Адзін спы-
наўся на вуліцы, стаў закурваць.
Другі ідзе. І ўсё глядзіць у мой
бок. Пільна, як бы нешта прыга-
даваў. Падышоў і, прытаўшыся,
з усмешкай пытае:
— Вы тут жывяце?

Сяргей ГРАХОЎСКІ

РАЗМОВА З МАЦІ

Я ўсё шукаю матчыну магілу
І не магу знайсці пасля вайны.
Дзе бз зыць і крыж стаўу
паплычы,
Свіяя адцітаюць палыны.

На могілкіну — бомбавыя ямы,
На соснах — абламаныя сукі,
Крышылі іх і «юнкерсы», і
«шрамы»,
І ў чорных павуках штурмавікі.

Цяпер спакой і ціша на
пагошце,
У добрую асеннюю пару
Прыходжу і сюды, нібыта ў
госці,
І да змаркнання з маці гавару.

Яна ў памяці маёй жыць
заўсёды,
Яна — ў крыві, у сэрцы і ў
душы,
Здаецца, сцеле лён у непагодзі,
То месціць хлеб на досціцы ў
дзючцы.

То абывае лопці на узмежы,
То ціхенька ўздымае на начы,
І радасці, і гора, і усмешку
Я пазнаю ў закурных вачах.

Яна мяне любіла і лечыла,
Збірае зёлікі, травы і кару.
— Памятай, дзіця, — гэта значыць псаваць са-
бе настрой. Добрым мя настрем я дара-
жыць больш за ўсё.

І вась аднойчы... Стаю я з Антонам, сів-
рам рабочы. Спэсэдзіў, каб ведалі, што пра мяне
іладаўна
лядз гаварылі! Пра маю галаву, напрыклад,
«Дастае неба, ды розуму яшчэ трэба» —
абод «Каб міну розі, нікому не даў бы дара-
гі». І ўсе ралі паглядзець на дубе збоку.
Ну, а што збоку? Хлопец — люб, а ў хлоп-
цы лішч я чую? Чым блала? Не, думаць пра
свае паводзіны — гэта значыць псаваць са-
бе настрой. Добрым мя настрем я дара-
жыць больш за ўсё.

— Антон, мы хто?
— Хто ні Людзі. — І дараў ён сваё на-
роннае: — У поўным сансе.
— Ну дык і ўсё. Што лішчэ думаць?
Я пайшоў да дзюччыны, Антон за мной.
— Прабачце, вы ў стане разгубленасці?
Дзюччына ўзніла на нас вочы. Не спа-
далася, не пакрыўдзілася. О, што гэта
былі за вочы! Па вачах відаць: думала пра
нас зусім не самае горшае.
— Мы тут жывем і працуем. Рабочы
клас. А вы ўпершыню? — пытаю.
— Упершыню. — Дзюччына усміхнулася.

Эдуард ЯРАШЭВІЧ

Паючая Крыніца

— Не ведаю, дзе ваша школа-
інтэрнат.
— А нам гэта і трэба ведаць, чаго
вы не ведаеце, — загаварыў Антон.
— Школа-інтэрнат недалёка. Прыблі-
зна, дзевяць крокаў нашых і... трыста
важых.
— Мы вас правядзем, — кажу я.
І да Антона: — Бяры чамадан. — А
важыма паказваю: меншкі Сам я пад-
хопіў большы. Паішлі.
Гавару дзюччыне:
— Дык, значыць, працаваць да
нас? Дзетан выхоўваць?
— Вы не памыліліся. Выхавальні-
цай.
— Антон ляннуў:
— А вашы тата і мама малайцы. Не па-
балілі лусціць дачкушы ў гэтакія бурнае
планаванне.
— І вы не памыліліся. Малайцы. — Дзюч-
чына усміхнулася Антону.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завярнула Антонава галава.
— Вось што. Са сваёй даўбінвай дасціп-
насьцю не патрынацца. Падыдох трэба іншы.
— Яна мя ні балбатуе, а тут чамусьці
змоўліў. Дайшлі да школы-інтэрната, пады-
кавала нам дзюччына і схавалася за бра-
ма.
Не бачыў я іх плыць дзён. А думаць пра
яна — думаў. Сказаў пра гэта Антону, спы-
таў, што рабіць. Ён пастукаў палцам па
лобе сваім, вышчыну табе параду.
— Зары вышчыну табе параду.
І завяр

